
Marita G. Schmitz
Günaha
Karanlık ikizin
İkiz ruhum masal
- gerçek hikaye -

Günaha Karanlık ikizin

Bu... 19. yaş günümden kısa bir süre sonra - ilk erkek arkadaşımdan ayrıldıktan sonra - ilişkim yaklaşık 2 yıl sürdü - aslında onunla birlikte yaşamak istiyordum - ailemin evinden kendi ilk daireme taşındım . Bağımsız olmak ve işime yakın yaşamak istedim. Her şeyden önemlisi, aileme kalacak yerim ve yemeğim için para verme gereği duymadım. Çünkü bundan sonra yapmam gereken şey bu.

Taşınmadan birkaç hafta önce, bir arkadaşımdan şehrimizde bir tür konferans bağlantısına sahip, birçok insanın aynı anda birbiriyle konuşabileceği sözde bir telefon toplantısı yapılacağını öğrendim. Bunu denemek zorundaydım.

Komikti; herkes aynı anda konuşuyordu. Sonra bir takma ad bulmam gerekti çünkü kimse bana gerçek ismi vermek istemiyordu. Çoğunun hayvan isimleri veya film karakter isimleri vardı.

Çok komikti ve bir ara grup olarak buluşmak istediğimizden bahsettik.

Arayabileceğiniz birkaç telefon numarası vardı ve onlardan gerçek zümreler ortaya çıktı ve buluşmaya başladı. Çoğu insanın kabul ettiği bir buluşma noktasında anlaştık ve sonra buluştuk. İlk toplantıda sadece birkaç kişi vardı; belki karışık yaşlardan 10-15 kişi.

İlk toplantıya gitmeden önce çok hoş bir sesin adımı seslendiğini fark ettim. Tanıştığımızda çok fazla sempati vardı; aslında hepimiz iyi anlaşıyorduk. Eğlenceli bir toplantıydı. Artık isimlerin ve birçok sesin yanı sıra insanları da görebiliyordunuz. Elbette bazı insanlar bunun tamamen farklı olduğunu hayal etmişti. Çok komikti ve hepimiz çok eğlendik.

Daha sonra giderek daha fazla tanıştık; bazen buz patenine gitmek için, bazen sadece bir içki içip sohbet etmek için - genellikle sabit bir buluşma noktasında (bistro/kafe).

Oradaydı - tekrar tekrar - adımı çağıran o ses - ancak şimdi onun kime ait olduğunu biliyordum. Ben de katıldım ve adını seslendim.

Birbirimize çok düşkündük. Dediğim gibi ben henüz 19 yaşındaydım, o ise 25 yaşındaydı.

Onu nasıl değerlendireceğimi gerçekten bilmiyordum. Bir nevi arkadaş gibiydik; ve neredeyse 2 yıldır birlikte olduğum ilk erkek arkadaşımdan yeni ayrılmıştım. Yukarıda açıklandığı gibi, yeni taşınmıştım ve hayatımın tadını çıkarmak istiyordum; dansa gitmek ve insanlarla tanışmak. Yeniden sağlam bir şeye başlamak dışında hiçbir şey düşünmedim. Birbirimize karşı çok dikkatliydik.

Ancak onun benim mizacımdan ve yaşama sevincimden gerçekten etkilendiğini fark ettim. Ve maceraya ilgi duydum.

Eh, orada burada buluşma noktasına gitmek için birbirimizi evden aldık, hatta birbirimizi eve getirdik.

Her ne sebeple olursa olsun kendisinden herhangi bir yaklaşım olmadı.

Onun durumu biraz tuhaftı. Bir keresinde bir toplantı sırasında kolumu onun omzuna koymuştum... Ama hiçbir şey geri dönmedi. Kendi kendime dedim ki: "Evet, biz sadece arkadaşız ve her şey yolunda."

Ama sonrasında içimde şöyle hisler oluştu: Belki yeterince iyi değildim, onun kadar iyi bir işim yoktu. Kendimi çok çocuksu ve dost

canlısı buldum. Belki onun tipinde bir kadın değildi ya da yeterince hanımefendi değildi.

O zamanlar neden birbirimize bu kadar aşina olduğumuzu gerçekten düşünmemiştim. Ama sesini telefonda duymak her zaman çok büyülü, hatta çekiciydi.

Nerede olursam olayım buluşma yerine veya keyif aldığım etkinliklere oraya buraya gittim. Bu arada orada bir arkadaş da bulmuştum. Hafta sonları sık sık onunla dansa giderdim; bazen dans salonuna ya da diskoya. O da oraya geldi.
Toplantılar giderek azaldı ve kız arkadaşımla daha fazla zaman geçirdim; bazen hafta sonları onun veya ailemin evine gider ve yerel diskoya giderdik.

Toplantılar bir süre devam etti ve orada burada karşılaşmaya devam ettik.
Birisi ona yeni bir erkek arkadaşım olduğunu söylemişti ve o andan itibaren birbirimizi sadece şans eseri gördük. Onunla kişisel/özel bir görüşme yapma fırsatı hiçbir zaman olmadı; orada her zaman başkaları vardı.

Daha sonra farklı bir telefon numarasıyla başka bir buluşma noktasına gittim. Hatta

onunla orada tanıştım. Onu gördüğümde aklıma gelen tek şey şu sözlerdi: "Ah, yine!" Evet, aslında beni görmezden geldiği için biraz kırılmıştım. başka bir genç bayanla çok samimi bir sohbetin derinliklerinde.

Şey, sanırım biraz kıskandım.
Ancak bunu son temasımızdan bu yana kısa bir süre için fark ettiğini biliyordum.

O ve ben, artık nadiren yollarımız kesişiyor; Öğle tatilinde tesadüfen alışveriş yaparken karşılaştığımız üzerinden çok uzun bir süre - en az 2-3 yıl- geçmişti.

Garipti; aslında kimin şu anda nerede çalıştığı ve yaşadığı hakkında küçük bir konuşma yaptık.

Ama sanırım biraz kekeledim. Bilmiyorum. Onu tekrar gördüğüme bir şekilde gerçekten sevindim. Sadece kısa bir öğle yemeği molamız olduğundan ve ikimiz de alışverişe gittiğimizden, telefon numaralarımızı değiştirmeden oldukça hızlı bir şekilde ayrıldık. Artık şehrin başka bir yerinde yaşıyordu; ve yeni bir arkadaşımla yaşamak için çoktan taşraya taşınmıştım. Ve sadece şehirde çalıştı.

Her nasılsa toplantı beni tedirgin etti. Bunu tekrar tekrar düşündüm. Sürekli önümde onun yüzünü görüyordum, bana gülümsüyordu. Bir şekilde beni bırakmadı; bir şekilde manyetik olarak. Neydi o?

Sanırım yaklaşık bir yıl sonraydı - hâlâ o tek ilişki içinde olmama rağmen onu tekrar görmek istediğimi düşündüm.

Ama bir şekilde onu tekrar görmek için can atıyordum. Daha fazlası olup olmadığına bakın. Merak ettim ve karşımda gülümseyen yüzünü görmeye devam ettim. Beni tekrar gördüğüne ne kadar da sevinmişti. Mmh, aramızda arkadaşlıktan daha fazlası olup olmadığını gerçekten öğrenmek istedim.

Ama bunu nasıl yapmalıyım? Şu anki erkek arkadaşıma şunu söylemek benim için zor: "Eski bir arkadaşımı görmeye gidiyorum..."

Ama yine de bu fırsatı değerlendirdim ve erkek arkadaşımın evde olmadığı bir hafta sonu onu görmeye arabayla 45 dakika sürdüm.

Onun dairesine girdim, bana etrafı gezdirdi. Güzel daire, dedim. Ve sonra - bilmem gerekiyordu - nasıl tepki verecek?

Ağzına bir öpücük kondurdum. Ama gözlerinde sadece korkuyu gördüm. Kalmak isteyip istemediğimi sordu ama gözlerindeki korkuyla hiçbir şey yapamadım ve aynı zamanda evde zaten ifşa edilmiş olduğumdan, çoktan özlenmiş olabileceğimden ve bu durumdan korkuyordum. Eğer bunu yaparsam başım belaya girer, daha uzun süre uzak dururdum. Ben de bu duyguyu yeniden yaşadım; dürüst olup olamayacağını, benim onun için yeterince iyi, yeterince kadınsı ve çekici olup olmadığımı merak ediyordum. O zamanki duygunun aynısı bende de oluştu.

Hızla veda ettim. Arabama geri döndüm ve eve doğru sürdüm.
Kendi kendime şöyle dedim: "Hayır, o zaman muhtemelen başka bir şey yoktur ve bunda sorun yoktur."

Daha sonra, birkaç gün ya da hafta sonra - bugün tam olarak hatırlamıyorum- ona bir mektup daha yazdım. Önce göndereni yazdım, sonra tekrar üzerini çizdim. Gönderilmiş. İşte bu kadar.

Yaklaşık 2 yıl sonra o zamanki erkek arkadaşımla evlendim ama onu gerçekten aklımdan çıkaramadım. Düşünmeye ve hayal kurmaya devam ettim; orada kalsaydım ne

olurdu? Şey - muhtemelen hiçbir zaman bilemeyeceğim - diye düşündüm.

O zamanlar erkek arkadaşımla sadece 7 yıl boyunca (düğün dahil) birlikteydim. Sonra aldattı. Taşındım. Boşandık.

Sonra onu tekrar bulmaya çalıştım (güzel telefon sesimle). Ama elimde geçerli bir telefon numarası yoktu ve o artık orada yaşamıyordu bile. Peki ama ailesinin telefon numarasını telefon rehberinde buldum.

Bir an düşünün, sonra yapın. Anne ve babasının evini aradım.

Annesi telefona geldi. Onu ve bana telefon numarasını verip veremeyeceğini sordum. Ama "Şu anda çok kıskanç bir kız arkadaşıyla birlikte" dedi ve onunla iletişime geçmemeliyim. Bu sebepten dolayı telefon numarası da alamadım.

Bugünü tam olarak hatırlamıyorum ama sanırım telefon numaramı bıraktım m.d.B. benimle iletişime geçebilmesi için bunu ona ilet.

Çok yazık, onunla o zamanlar ve onu nasıl düşündüğüm hakkında konuşmak isterdim. Sadece nasıl olduğunu ve benimle aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmek istedim.

Ne yazık ki onu aramam başarısızlıkla sonuçlandı.

İnternet!?! - Evet, o zamanlar böyle bir şey olsaydı onu bulabilirdim.

Ne yazık ki tesadüfen onunla karşılaşmadım ve şu anda nerede çalıştığını bilmiyordum çünkü o dönemde çalıştığı şirket artık yoktu.

O zaman öyleydi! "O halde mutlu olmalı" dedim kendi kendime.

Yaklaşık 2 yıl sonra yeni bir arkadaşla tanıştım. Yaklaşık bir yıl sonra aynı eve taşındık, evlendik ve yaklaşık 10 yıl kadar birlikte kaldık.

Ama onu düşünmeye devam ettim. Ve bunun onun için nasıl olacağını hayal ettim. Şimdiye kadar evlenip birlikte çocuk sahibi olur muyduk?

Her zaman çocuk sahibi olmak istedim ama kocam istemedi.